

EDGAR
ALLAN
POE

21 ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΚΑΙ «ΤΟ ΚΟΡΑΚΙ»

Ανθολόγηση
Μετάφραση - Σημειώσεις
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΧΙΝΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Σημείωμα της μεταφράστριας 11

ΤΡΟΜΟΣ

Ο μαύρος γάτος 17

Μαρτυριάρα καρδιά 29

Το προσωπίο του Κόκκινου Θανάτου 37

Βερενίκη 45

Το πηγάδι και το εκκρεμές 57

Η πτώση του Οίκου των Άσερ 77

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ

Ελεονόρα 103

Λιγεία 111

Ερωτική συνάντηση 131

Μορέλα 147

Σιωπή – Ένας μύθος 155

ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Ο άνθρωπος του πλήθους 163

Οι δολοφονίες της οδού Μοργκ 175

Το μυστήριο της Μαρί Ροζέ 217

Το κλεμμένο γράμμα 277

Γουίλιαμ Γουίλσον 301

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Χειρόγραφο σε μπουκάλι 329

Κάθοδος στο Μάελστρομ 343

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Μέλλοντα ταύτα 365

ΣΑΤΙΡΑ

Ο Άγγελος του Παραδόξου 387

Απώλεια αναπνοής 401

ΤΟ ΚΟΡΑΚΙ

421

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑΣ

Ο ΕΝΤΓΚΑΡ ΑΛΑΝ ΠΟΕ ΥΠΗΡΞΕ, στον καιρό του, ο μεγάλος παρεξηγημένος των αμερικανικών γραμμάτων. «Όποιος τον πάρει στα σοβαρά δείχνει ότι δεν είναι ο ίδιος σοβαρός» έλεγε ο Χένρι Τζέιμς. Τα διηγήματά του επικρίθηκαν ως «αλλόκοτα» και «μακάβρια», τα ποιήματά του ως «εφηβικά γυμνάσματα». «Μέθυσσο, διεστραμμένο και ναρκομανή» τον χαρακτήρισε στη νεκρολογία του ως και ο άσπονδος φίλος του, ο εκτελεστής της φιλολογικής του διαθήκης, Ρούφους Γκρίζγουολντ, και στα *Απομνημονεύματά* του προχώρησε ακόμα περισσότερο, καταγγέλλοντας τον Πόε ως «παρanoiκό, ανήθικο και επικίνδυνο». Ευτυχώς που υπήρξε ένας Μποντλέρ που τον ανακάλυψε, τον μετέφρασε, τον κατάκλεψε (ομολογώντας πάντως τις οφειλές του), αλλά και τον καθιέρωσε στη Γαλλία, κάνοντας τον Μαλαρμέ –που επίσης μετέφρασε ποιήματά του· τα τύπωσε μάλιστα με σχέδια του Μανέ–, τον Βαλερί, κι όλους μαζί τους παρνασσιιστές και τους συμβολιστές να παραληρούν. Κι έτσι, η «γαλλική μεροληψία» υπέρ του Πόε τον εγκατέστησε στην καρδιά της Ευρώπης ως «τον σφριγηλότερο συγγραφέα του αιώνα» – για να θυμηθούμε και πάλι τον Μποντλέρ. Και φυσικά, στα χρόνια που ακολούθησαν, επηρέασε πολλούς: από τον Ιούλιο Βερν –που όχι μονάχα ασχολήθηκε με τον Πόε από θεωρητική άποψη (είναι γνωστό το σχετικό δοκίμιο που δημοσίευσε το 1862) αλλά και εμπνεύστηκε τη *Σφίγγα των πάγων* του από την *Αφήγηση του Άρθουρ Γκόρντον Πιμ*– ως τον Ρ. Λ. Στίβενσον, τον Όσκαρ Γουάιλντ, τον Φραντς Κάφκα, τον Τόμας Μαν, τον Βλαντιμίρ Ναμπόκοφ, τον Χ. Λ. Μπόρχες. Όχι πως έμεινε εντελώς αδιάφορη η Αμερική: ο Γουόλτ Γουίτμαν, ο Χέρμαν Μέλβιλ, ο Χ. Φ. Λάβκραφτ, ο Γουίλιαμ Φόκνερ εκτίμησαν ιδιαίτερα

και θεματική και ύφος. Και στην Ιαπωνία, ένας Τανιζάκι ή ένας Κόμπο Αμπέ θα αναγνωρίσουν μεγάλες οφειλές στο πνεύμα της φθοράς και του αδιεξόδου, του τρόμου και του θανάτου, που τόσο πρώιμα εξέφρασε ο συγγραφέας της *Λιγείας*.

Και στην Ελλάδα, βέβαια, μέσω Γαλλίας εισήχθη ο Πόε. Ο Εμμανουήλ Ροΐδης τον μετέφρασε (πρώτος) από την έκδοση του Μποντιέρ, και δεν έκρυψε ποτέ τον θαυμασμό του. Μπαίνω στον πειρασμό να παραθέσω λίγες φράσεις «άκρας συμπαθείας» που επιφύλασσει ο συγγραφέας της *Πάπισσας Ιωάννας* στον αμερικανό ομότεχνό του: «Ο Πόε διά του κοσμογονικού αυτού ποιήματος “Εύρηκα” και πλείστων άλλων σπουδαίων κριτικών άρθρων επειράθη να αποταθή εις την διάνοιαν των ομοεθνών του, αλλ’ αυτή απορροφωμένη ολόκληρος υπό βιομηχανικών συνδυασμών δεν είχε καιρόν να προσέχη εις φιλοσοφικές θεωρίας. Απελπισθείς εκ της διανοίας, εδοκίμασεν έπειτα να αποταθή εις την καρδίαν αυτών διά του “Κορακος” και της “Λιγείας” και άλλων απαραμίλλων διά την λεπτότητα του αισθήματος και την μαγείαν της γλώσσης αριστουργημάτων. Αλλ’ ούδ’ εις ταύτα έλαβον καιρόν να προσέξωσιν οι Αμερικανοί, παρ’ οίς η καρδία ολίγον κατέχει τόπον υπό τον αριστερόν μαστόν. Βαρυνθείς τότε ο ποιητής να παραβαίνει το ζ’ εδάφιον του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου παραθέτων φιλολογικούς μαργαρίτας εις τους ομοεθνείς του, απεφάσισεν να προσφέρει αρεστοτέραν εις την γεύσιν αυτών τροφήν, ήτοι παραμύθια ούτω πως όμως διασκευασμένα, ώστε δημοσιευόμενα εν σοβαρά εφημερίδι εξελαμβάνοντο επί τινά καιρόν ως αληθή γεγονότα και ετάραττον και των πλέον παχυδέρμων τον ύπνον και τα νεύρα».

Κι ύστερα, τον Ροΐδη ακολούθησαν πολλοί: ο Περικλής Γιαννόπουλος, που καταπιάστηκε με το *Κοράκι*· οι μεσοπολεμικοί ποιητές του spleen Απόστολος Μελαχρινός, Ναπολέον Λαπαθιώτης, Κώστας Ουράνης, Μήτσος Παπανικολάου, Καίσαρ Εμμανουήλ· ο Σημπριώτης· ο Φώτης Κόντογλου, που απέδωσε στο λαγαρό του ιδίωμα το αφήγημα *Ένα χειρόγραφο που βρέθηκε μέσα σε μια μπιτλία*· ο Ζήσιμος Λορεντζάτος, που στράφηκε στα θεωρητικά κείμενα του Πόε, και ο Κοσμάς Πολίτης στα διηγήματά του· ο Τάκης Παπατσώνης, ο οποίος, αφού μετέφρασε δύο από τις νεανικές ποιητικές

συνθέσεις του συγγραφέα, τον *Ταμερλάνο* και το *Αλ Ααράαφ*, αφιέρωσε μια μελέτη στα *juvenilia* του Αμερικανού, όπου υπογράμμισε ενθουσιωδώς την τεράστια επίδρασή του: «Η ψυχανάλυση, ο υπερ-ρεαλισμός, όπως προηγούμενα ο συμβολισμός, ο πριν του Σαρτρ υπαρξισμός, οι προραφανλίτες, ακόμα πρωτύτερα, βρίσκονται παράλληλοι με το δαιμόνιο του μεγάλου Αμερικανού. Άπειρα νέα είδη του πεζού λόγου και της ποίησης δημιουργήθηκαν και εξελίχθηκαν, εμπνευσμένα από τις πολυποίκιλες φαντασιώσεις του Πόε. Το αστυνομικό μυθιστόρημα, που βρήκε τέτοια διάδοση, τον έχει πατέρα του, αλλά και οι ταξιδιωτικές περιπέτειες και τα έργα τρόμου, τα έργα άγχους, όπως του Κάφκα, τα ονειρικά και παραδεισιακά οράματα, η μεταφυσικότητα του ερωτικού πάθους τού ενωμένου με την ιδέα του θανάτου, το ίδιο. Ακόμα και η γραφολογία κι η αποκρυπτογράφηση γρίφων κι οι περίπλοκοι, μέχρι παραφροσύνης, λογικοί και μαθηματικοί συνειρμοί». Και οπωσδήποτε υπάρχουν πολλοί και άξιοι που λησμονώ.

Τέλος, υπάρχουν οι σύγχρονοί μας. Πλήθος έργων του Πόε κυκλοφορούν στα ελληνικά, υπογεγραμμένα από ικανούς μεταφραστές – κι ανάμεσα σ' αυτούς η Τζίνα Πολίτη, η Τζένη Μαστοράκη, ο Μένης Κουμανταρέας, ο Γιώργος Μπλάνας, ο Άρης Μπερλής, ο Δημοσθένης Κούρτοβικ, ο Στέφανος Μπεκατώρος. Προς τι λοιπόν μια νέα μετάφραση; Αρχικό κίνητρο ήταν το στοιχείο του μεταφραστή: να δοκιμαστεί σε έναν συγγραφέα που αγαπά, αλλά που ως τώρα παρέμενε μακρινός. Μετά, η προθυμία και η ευγενική διαθεσιμότητα του εκδότη. Αλλά κυρίως, η επιθυμία να δοθεί μια όσο γίνεται πληρέστερη εικόνα του πολυσύνθετου, πολυώνυμου αλλά και άνισου πεζογραφικού έργου του Πόε.

Επέλεξα, λοιπόν, να μεταφράσω μερικές από τις γνωστότερες ιστορίες τρόμου, αλλά και τη σχετικά άγνωστη «προ-επιστημονική φαντασία» του συγγραφέα *Μέλλοντα ταύτα* (ναι, ο τίτλος είναι ελληνικός), που τοποθετημένη σε χρόνο μελλοντικό, σατιρίζει ανελέητα φιλολογία, επιστήμη, φιλοσοφία, και σύγχρονη αμερικανική πολιτική· όλα τα αφηγήματα «μυστηρίου», τα «αστυνομικά προβλήματα» του αρχετυπικού ιδιωτικού ντετέκτιβ Ογκίστ Ντιπέν, γιατί, μολονότι η ίντριγκα δεν είναι πάντοτε συναρπαστική και η επαγωγική μέθοδος

του Ντιπέν κάποτε γίνεται σχολαστική και κουραστική, είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον να παρακολουθούμε στην εκτύλιξη των συλλογισμών του ήρωά μας τη γέννηση ενός νέου λογοτεχνικού είδους· τις περιπετειώδεις ιστορίες *Κάθοδος στο Μάελστρομ* και *Χειρόγραφο σε μπουκάλι* για το υπαρξιακό τους βάθος· δύο απολαυστικά σατιρικά αφηγήματα, όπου ο τρόμος παραχωρεί τη θέση του στην ιλαρότητα και, φυσικά, το *Κοράκι* ως κατακλείδα. Ξεχωριστή απόλαυση μου έδωσε η μετάφραση των ποιημάτων που παρεμβάλλονται στα αφηγήματα —«Το κατακτητικό σκουλήκι» στη *Λιγεία*, «Το στοιχειωμένο κάστρο» στην *Πτώση του Οίκου των Άσερ*, το «Όλα για μένα ήσουν εσύ» στην *Ερωτική συνάντηση*—, τα οποία μπορούν να δώσουν στον αναγνώστη μια πρώτη ιδέα της ποιητικής τέχνης του συγγραφέα.

Πιστεύω πως η επιλογή αυτή αποτυπώνει ανάγλυφα τη βασανιστική και συγκινητική προσπάθεια του «σφιχταγκαλιασμένου με την απόγνωση» Έντγκαρ Άλαν Πόε να αναπληρώσει με όλα τα μέσα που διέθετε την απουσία νοήματος την οποία τόσο πρώιμα κατόρθωσε να συλλάβει.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΧΙΝΑ

ΤΡΟΜΟΣ

Ο μαύρος γάτος
Μαρτυριάρα καρδιά
Το προσωπίο του Κόκκινου Θανάτου
Βερενίκη
Το πηγάδι και το εκκρεμές
Η πτώση του Οίκου των Άσερ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ

Το αφήγημα δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στις 19 Αυγούστου 1843 στην εφημερίδα The Saturday Evening Post. Είναι μια ψυχολογική μελέτη της ενοχής και συχνά στοικίζεται με τη Μαρτυριάρα καρδιά. Και στα δύο ένας δολοφόνος καλύπτει προσεκτικά το έγκλημά του, θεωρεί ότι θα παραμείνει ως το τέλος ασύλληπτος, όμως τελικά καταρρέει και αυτοαποκαλύπτεται ωθούμενος από ένα ανυπόφορο αίσθημα ενοχής.

Την τόσο εξωφρενική κι όμως τόσο απλή ιστορία που ετοιμάζομαι να συνθέσω δεν προσδοκώ ούτε επιζητώ να την πιστέψετε. Τρελός θα 'μουν στ' αλήθεια αν το προσδοκούσα, για μια υπόθεση για την οποία οι ίδιες μου οι αισθήσεις αρνούνται τη μαρτυρία τους. Κι όμως, τρελός δεν είμαι – και είναι απολύτως βέβαιο ότι δεν ονειρεύομαι. Ωστόσο αύριο πεθαίνω και σήμερα θα 'θελα ν' απαλλάξω από το βάρος την ψυχή μου. Άμεσος σκοπός μου είναι να εκθέσω στον κόσμο ξεκάθαρα, συνοπτικά και χωρίς σχόλια, μια σειρά από κοινά γεγονότα που σχετίζονται με το σπίτι μου. Οι επιπτώσεις αυτών των γεγονότων με τρομοκράτησαν, με βασάνισαν, με κατέστρεψαν. Αλλά δεν θα επιχειρήσω να τ' αναπτύξω διεξοδικά. Σ' εμένα δεν επιφύλαξαν παρά μονάχα Φρίκν – σε πολλούς θα φανούν μάλλον αλλόκοτα παρά τρομερά. Στο μέλλον, ενδεχομένως, ίσως και να βρεθεί κάποιο μυαλό που θα συρρικνώσει τα φαντάσματά μου σε κοινοτοπίες – κάποιο μυαλό πιο ήρεμο, πιο λογικό, πολύ λιγότερο εξημμένο απ' το δικό μου, μυαλό που θα διακρίνει, στα περιστατικά που θα εξιστορήσω με δέος, απλώς μια συνθησιμένη διαδοχή απολύτως φυσικών αιτίων και αιτιατών.

Από την παιδική μου ηλικία φημιζόμουν για την ευπείθεια και την καλοσύνη του χαρακτήρα μου. Η τρυφερότητα της καρδιάς μου ήταν τόσο ευδιάκριτη, ώστε με είχε καταστήσει περίγελο στους φίλους

μου. Αγαπούσα ιδιαίτερα τα ζώα, και οι γονείς μου μου είχαν χαρίσει μεγάλη ποικιλία από κατοικίδια. Περνούσα μαζί τους τον περισσότερο χρόνο μου και ποτέ δεν ήμουν ευτυχέστερος απ' όταν τα τάζα και τα χαίδευα. Αυτή η ιδιαιτερότητα του χαρακτήρα μου αυξήθηκε όσο μεγάλωνα και, ενήλικος πια, αντλούσα από αυτήν ξεχωριστή ευχαρίστηση. Σε όσους περιβάλλουν με τη στοργή τους ένα πιστό και συνετό σκυλί δεν θα δυσκολευτώ να εξηγήσω τη φύση ή την ένταση της ικανοποίησης που προσφέρει μια τέτοια σχέση. Υπάρχει κάτι στην ανιδιοτελή και αυτοθυσιαστική αγάπη ενός ζώου που αγγίζει κατευθείαν την καρδιά όποιου είχε συχνά την ευκαιρία να δοκιμάσει τη ρηχή φιλία και την εύθραυστη πίστη του Ανθρώπου.

Παντρεύτηκα νωρίς και είχα την ευτυχία να βρω στο πρόσωπο της συζύγου μου διαθέσεις που δεν αντέβαιναν τις δικές μου. Παρατηρώντας την αδυναμία μου στα κατοικίδια, δεν έχανε ευκαιρία να προμηθεύεται τα πλέον ευχάριστα. Είχαμε πουλιά, χρυσόψαρα, έναν έξοχο σκύλο, κουνέλια, μια μικρή μαϊμού κι έναν γάτο. Αυτός ο τελευταίος ήταν ένα αξιοσημείωτα μεγάλο και όμορφο ζώο, ολόμαυρο, και σε εκπληκτικό βαθμό σοφό. Αναφερόμενη στην ευφυΐα του η σύζυγός μου, που κατά βάθος δεν ήταν εντελώς απαλλαγμένη από δεισιδαιμονίες, μνημόνευε συχνά την παλιά λαϊκή αντίληψη που θεωρούσε όλους τους μαύρους γάτους μεταμφιεσμένους μάγους. Όχι πως σοβαρολογούσε πάντοτε στο ζήτημα αυτό – και αν αναφέρω το γεγονός είναι επειδή έτυχε αυτήν ακριβώς τη στιγμή να το θυμηθώ.

Ο Πλούτων –έτσι ονομαζόταν ο γάτος– ήταν το αγαπημένο μου κατοικίδιο, ο σύντροφός μου στα παιχνίδια. Μόνο εγώ τον τάζα, κι εκείνος με ακολουθούσε όπου κι αν πήγαινα μέσα στο σπίτι. Μετά δυσκολίας κατάφερα να τον εμποδίσω να με ακολουθεί και στον δρόμο.

Η φιλία μας διήρκεσε μ' αυτόν τον τρόπο αρκετά χρόνια, στη διάρκεια των οποίων η ιδιοσυγκρασία και ο χαρακτήρας μου –συνεπικουρούντος και του Δαίμονα του Ποτού– είχαν (ντρέπομαι που το ομολογώ) εμφανίσει μια ριζική μεταβολή επί τα χείρω. Μέρα τη μέρα γινόμουν πιο κακόκεφος, πιο ευερέθιστος, πιο αδιάφορος για τα αισθήματα των άλλων. Ανεχόμουν τον εαυτό μου να χρησιμοποιεί

σκληρή γλώσσα προς τη σύζυγό μου. Στο τέλος, έφθασα να μετέρχομαι απέναντί της ωμή βία. Τα ζώα μου, ασφαλώς, δεν θα μπορούσαν να μην υποστούν την αλλαγή των διαθέσεών μου. Όχι μόνο τα παραμελούσα αλλά και τα κακομεταχειριζόμουν. Όσον αφορά τον Πλούτωνα, ωστόσο, διατηρούσα ακόμη αρκετή αυτοσυγκράτηση ώστε να αποφύγω την κακομεταχείρισή του, ενώ, χωρίς κανέναν ενδοιασμό, κακοποιούσα τα κουνέλια, τη μαιμού, ακόμα και τον σκύλο, όποτε με πλησίαζαν από τύχη ή από αγάπη. Όμως η ασθένειά μου κυριαρχούσε πάνω μου –γιατί ποια ασθένεια είναι χειρότερη από το Αλκοόλ!– και στο τέλος ακόμα και ο Πλούτων, που είχε αρχίσει να γερνάει και κατά συνέπεια να γίνεται κάπως ευέξαπτος, ακόμα και ο Πλούτων άρχισε να δοκιμάζει τις επιπτώσεις της κακής μου διάθεσης.

Μια νύχτα που είχα επιστρέψει πολύ μεθυσμένος στο σπίτι από ένα στέκι μου στην πόλη, μου δημιουργήθηκε η εντύπωση ότι ο γάτος απέφευγε την παρουσία μου. Τον άρπαξα απότομα κι εκείνος, φοβισμένος από τη βιαιότητά μου, μου προκάλεσε μια ασήμαντη αμυχή στο χέρι με τα δόντια του. Αμέσως με κατέλαβε η μανία ενός δαίμονα. Δεν αναγνώριζα πια τον εαυτό μου. Λες και η αληθινή ψυχή μου είχε πετάξει, μονομιάς, μακριά από το σώμα μου, μια καταχθόνια μοχθηρία, γεννημένη από το τζιν, δόνησε κάθε ίνα της ύπαρξής μου. Πήρα από την τσέπη του παλτού μου έναν σουγιά, τον άνοιξα, άρπαξα το φτωχό ζώο απ' τον λαιμό, και σκόπιμα ξερίζωσα από την κόγχη του το ένα του μάτι! Κοκκινίζω, καίγομαι, τρέμω καθώς καταγράφω αυτή την απαίσια κτηνωδία.

Όταν, μαζί με το πρωί, επέστρεψε και η λογική μου –όταν πια με τον ύπνο είχαν αποβληθεί οι αναθυμιάσεις της νυχτερινής κραιπάλης– με κατέλαβε ένα αίσθημα κατά το ήμισυ φρίκης και κατά το ήμισυ μεταμέλειας για το έγκλημα για το οποίο ήμουν ένοχος· ήταν ωστόσο, στην καλύτερη περίπτωση, ένα αδύναμο και αόριστο συναίσθημα και η ψυχή μου παρέμεινε ανέγγιχτη. Και πάλι βυθίστηκα στις καταχρήσεις και σύντομα έπνιξα στο κρασί κάθε ανάμνηση της πράξης μου.

Στο μεταξύ ο γάτος ανάρρωνε αργά. Η κόγχη του χαμένου ματιού είχε, είναι αλήθεια, τρομακτική όψη, αλλά δεν φαινόταν πια να υπο-

φέρει από τους πόνους. Περιφερόταν όπως πάντα στο σπίτι, αλλά, όπως ήταν αναμενόμενο, έσπευδε να εξαφανιστεί κατατρομοκρατημένος όταν πλησίαζα. Είχα διατηρήσει κάποιο υπόλειμμα της παλιάς καρδιάς μου ώστε στην αρχή να λυπηθώ γι' αυτήν την προφανή απέχθεια εκ μέρους του πλάσματος που κάποτε με είχε τόσο αγαπήσει. Όμως αυτό το αίσθημα έδωσε γρήγορα τη θέση του στον εκνευρισμό. Και ύστερα ήρθε, σαν να 'θελε να με οδηγήσει στην τελική και ανέκκλητη πτώση μου, το πνεύμα της *διαστροφής*. Αυτό το πνεύμα η φιλοσοφία δεν το λαμβάνει υπόψη. Κι όμως δεν είμαι περισσότερο βέβαιος ότι η ψυχή μου ζει απ' όσο ότι η διαστροφή συνιστά μια από τις πρωταρχικές παρορμήσεις της ανθρώπινης καρδιάς – μια από τις αδιαίρετες αρχέγονες δυνατότητες, ή αισθήματα, που κατευθύνουν τον χαρακτήρα του Ανθρώπου. Ποιος δεν έχει συνειδητοποιήσει, δεκάδες φορές, ότι διαπράττει μια αποτρόπαιη ή ανόητη πράξη μόνο και μόνο επειδή δεν θα έπρεπε να τη διαπράξει; Μήπως δεν έχουμε όλοι μας την αέναη τάση, ακόμα και κατά την ηλικία που έχουμε πλήρως αναπτύξει την κριτική μας ικανότητα, να παραβιάζουμε ό,τι αποτελεί Νόμο, απλώς και μόνο επειδή τον αντιλαμβανόμαστε ως τέτοιο; Αυτό το πνεύμα της διαστροφής, υποστηρίζω, συντέλεσε στην τελική μου πτώση. Ήταν εκείνη η ανεξιχνίαστη λαχτάρα της ψυχής να παρενοχλήσει την ίδια της την ουσία, να προσφέρει βία στην ίδια της τη φύση, να κάνει κακό μόνο προς χάρη του κακού, η οποία με ώθησε να συνεχίσω και τελικά να ολοκληρώσω το κακό που είχα προκαλέσει στο απροστάτευτο πλάσμα. Ένα πρωί, εν ψυχρώ, πέρασα μια θηλιά στον λαιμό του και τον κρέμασα από το κλαδί ενός δέντρου· τον κρέμασα με τα δάκρυα να κυλούν από τα μάτια μου και με την πικρότερη μεταμέλεια στην καρδιά μου· τον κρέμασα επειδή ήξερα ότι με είχε αγαπήσει και επειδή ένιωθα ότι δεν μου είχε δώσει καμιά αφορμή να τον αδικήσω· τον κρέμασα επειδή γνώριζα ότι κάνοντάς το διέπραττα αμάρτημα – ένα θανάσιμο αμάρτημα που εξέθετε σε κίνδυνο την ψυχή μου και την εξόριζε – αν κάτι τέτοιο είναι δυνατόν – πέραν του απείρου ελέους του Πλέον Ελεήμονος και Πλέον Τρομερού Θεού.

Τη νύχτα της ίδιας εκείνης ημέρας που τελέστηκε αυτή η σκληρή πράξη πετάχτηκα στον ύπνο μου από τον βρυχηθμό της φωτιάς. Οι

κουρτίνες του δωματίου μου φλέγονταν. Ολόκληρο το σπίτι είχε λαμπαδιάσει. Με μεγάλη δυσκολία η σύζυγός μου, ένας υπηρέτης κι εγώ κατορθώσαμε να δραπετεύσουμε από την κόλαση της πυρκαγιάς. Η καταστροφή ήταν απόλυτη. Όλα τα επίγεια πλούτη μου καταβροχθίστηκαν· έκτοτε εγκαταλείφθηκα στην απελπισία. Δεν επιδιώκω να εγκαθιδρύσω μιαν ακολουθία αιτίας και αποτελέσματος μεταξύ της καταστροφής και της κτηνωδίας. Όμως αφηγούμαι με λεπτομέρειες μια αλυσίδα γεγονότων επιθυμώντας να μην αφήσω ελλιπή ούτε έναν κρίκο. Την επομένη της φωτιάς επισκέφθηκα τα ερείπια. Οι τοίχοι, με μια εξαίρεση, είχαν καταρρεύσει. Αυτή η εξαίρεση αφορούσε ένα ιδιαίτερο χώρο, όχι πολύ χοντρό, που υψωνόταν στη μέση περίπου του σπιτιού, εκεί ακριβώς όπου ακουμπούσε το κεφαλάρι του κρεβατιού μου. Το ασβεστοκονίαμα είχε εδώ αντισταθεί, σε μεγάλο βαθμό, στη manía της φωτιάς – γεγονός το οποίο απέδωσα στο ότι είχε επιχρισθεί πρόσφατα. Γύρω απ' αυτόν τον τοίχο είχε συγκεντρωθεί πυκνό πλήθος και πολλοί φαίνονταν να εξετάζουν ένα συγκεκριμένο τμήμα του με ξεχωριστό ενδιαφέρον και έντονη προσοχή. Οι λέξεις «παράξενο!», «μοναδικό!» και άλλες παρόμοιες εκφράσεις εξήπαν την περιέργειά μου. Πλησίασα και είδα, χαραγμένο σαν κοιλανάγλυφο στη λευκή επιφάνεια, το περίγραμμα ενός γιγάντιου γάτου. Η μορφή είχε αποτυπωθεί με πραγματικά θαυμαστή ακρίβεια. Και γύρω από τον λαιμό του ζώου υπήρχε ένα σχοινί.

Όταν είδα για πρώτη φορά αυτό το φάντασμα –γιατί μονάχα φάντασμα μπορούσα να το θεωρήσω– η κατάπληξη και η φρίκη μου ήταν απόλυτες. Όμως στο τέλος ο στοχασμός ήρθε προς αρωγή μου. Ο γάτος, θυμήθηκα, είχε απαγχονιστεί σ' ένα παράπηγμα του κήπου πλάι στο σπίτι. Μόλις ξέσπασε η φωτιά ο κήπος γέμισε αμέσως από κόσμο – και κάποιος πρέπει να έκοψε το κλαδί όπου κρεμόταν το ζώο και να το πέταξε μέσα από το ανοιχτό παράθυρο στην κάμαρά μου, πιθανότατα για να με ξυπνήσει. Οι πεσμένοι τοίχοι είχαν συμπίσει το θύμα της σκληρότητάς μου πάνω στην επιφάνεια του φρεσκοπερασμένου ασβεστοκονιάματος· ο ασβέστης, σε συνδυασμό με τις φλόγες και την αμμωνία που ανέδιδε το κουφάρι, είχε ολοκληρώσει την εικόνα όπως την είδα.

Μολονότι αιτιολόγησα πρόθυμα στη λογική μου, αν και όχι στη

συνείδησή μου, το εκπληκτικό γεγονός που μόλις περιέγραφα, αυτό άφησε βαθύ αποτύπωμα στη φαντασία μου. Επί μήνες δεν μπορούσα να απαλλαγώ από το φάντασμα του γάτου· και, κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου, επανέκαμψε στην ψυχή μου ένα αγνό αίσθημα που έμοιαζε με μεταμέλεια – αλλά δεν ήταν. Έφτασα στο σημείο να πενθώ για την απώλεια του ζώου και να αναζητώ γύρω μου, στα καταγώγια όπου είχα πια συνηθίσει να συχνάζω, ένα άλλο κατοικίδιο του ίδιου είδους και παρόμοιο στην εμφάνιση, ώστε να αναπληρώσω τη χρεώουσα θέση του.

Μια νύχτα, ενώ καθόμουν μισοναρκωμένος σ' ένα κακόφημο καταγώγιο, τράβηξε την προσοχή μου ένας μαύρος όγκος που αναπαυόταν πάνω σ' ένα από τα τεράστια βαρέλια με τζιν ή με ρούμι, τα οποία αποτελούσαν τη βασική επίπλωση του χώρου. Είχα μείνει αρκετά λεπτά με το βλέμμα μου καρφωμένο στο βαρέλι, κατάπληκτος που δεν είχα προσέξει νωρίτερα αυτό το πράγμα εκεί πάνω. Το πλησίασα και το άγγιξα με το χέρι μου. Ήταν ένας μαύρος γάτος, πολύ μεγάλος, εξίσου μεγάλος με τον Πλούτωνα, που του έμοιαζε πολύ σε όλα τα χαρακτηριστικά του, εκτός από ένα. Ο Πλούτων δεν είχε ούτε μια άσπρη τρίχα σε όλο του το κορμί· όμως αυτός ο γάτος είχε μια μεγάλη λευκή κηλίδα, αν και ακαθόριστη ως προς το σχήμα, που κάλυπτε σχεδόν ολόκληρο το στήθος. Μόλις τον άγγιξα σπκώθηκε αμέσως, γουργούρισε δυνατά, τρίφτηκε στο χέρι μου και φάνηκε ευχαριστημένος που τον πρόσεξα. Αυτό λοιπόν ήταν ακριβώς το ζώο που αναζητούσα. Αμέσως προσφέρθηκα να το αγοράσω, όμως ο ταβερνιάρης δεν είχε καμιά αξίωση· ούτε το ήξερε ούτε το είχε ξαναδεί.

Συνέχισα να το χαϊδεύω, και όταν ετοιμάστηκα να γυρίσω σπίτι, το ζώο εκδήλωσε τη διάθεση να με συνοδεύσει. Του το επέτρεψα, σκύβοντας πότε πότε και χαϊδεύοντάς το όσο βαδίζαμε. Όταν έφτασε στο σπίτι, προσαρμόστηκε αυτοστιγμεί και έγινε αμέσως πολύ προσφιλές στη γυναίκα μου.

Όσο για μένα, σύντομα διαπίστωσα ότι αναδυσόταν μέσα μου κάποια αντιπάθεια προς το ζώο. Ήταν ακριβώς το αντίθετο απ' ό,τι είχα προεξοφλήσει πως θα συνέβαινε· αλλά, δεν ξέρω ούτε πώς ούτε γιατί, η ολοφάνερη αγάπη του για μένα μάλλον με απείραζε και με

ενοχλούσε. Βαθμιαία, αυτά τα αισθήματα απδίας και ενόχλησης εντάθηκαν και διαποτίστηκαν από το δηλητήριο του μίσους. Απέφευγα το ζωντανό· κάτι σαν αίσθημα ντροπής καθώς και η ανάμνηση της προηγούμενης ωμής μου πράξης με εμπόδιζαν να το κακοποιήσω σωματικά. Επί μερικές εβδομάδες ούτε το χτύπησα ούτε βιαιοπράγησα εναντίον του· όμως σταδιακά, βήμα το βήμα, έφτασα να το βλέπω με ανείπωτη αποστροφή και να αποφεύγω σιωπηλά την απεχθή του παρουσία, λες και απέπνεε θανατικό.

Αυτό, χωρίς αμφιβολία, που δυνάμωσε το μίσος μου για το ζώο ήταν η ανακάλυψη, το πρωί της πρώτης μέρας που είχε εγκατασταθεί στο σπίτι, ότι του έλειπε, όπως και του Πλούτωνα, το ένα μάτι. Αυτή η συγκυρία, ωστόσο, τον έκανε απλώς πιο αγαπητό στη σύζυγό μου, η οποία, όπως έχω ήδη πει, διέθετε σε μεγάλο βαθμό την ανθρωπιά των αισθημάτων που κάποτε ήταν ξεχωριστό μου γνώρισμα και πηγή πολλών από τις πιο απλές και αγνές χαρές μου.

Όμως, όσο μεγάλωνε η αντιπάθειά μου για τον γάτο, τόσο η αδυναμία του για μένα αυξανόταν. Ακολουθούσε τα βήματά μου με μια επιμονή, την οποία θα ήταν δύσκολο να κάνω τον αναγνώστη να την κατανοήσει. Όπου κι αν καθόμουν, κουλουριαζόταν κάτω από την καρέκλα μου ή πηδούσε στα γόνατά μου, επιδαφιλεύοντάς μου τα μισπτά του χάδια. Αν σηκωνόμουν να περπατήσω, μπλεκόταν ανάμεσα στα πόδια μου με κίνδυνο να με κάνει να σωριαστώ στο έδαφος, ή έμπηγε τα μακριά και μυτερά του νύχια στα ρούχα μου και έτοι σκαρφάλωνε στο στήθος μου. Κάτι τέτοιες στιγμές, μολονότι λαχταρούσα να τον συντρίψω μ' ένα χτύπημα, συγκρατούσα τον εαυτό μου, εν μέρει εξαιτίας της ανάμνησης του προηγούμενου εγκλήματός μου, αλλά κυρίως –ας το ομολογήσω ευθέως– εξαιτίας του απύθμενου τρόμου που μου προκαλούσε το ζώο.

Αυτός ο τρόμος δεν ήταν ακριβώς φόβος απέναντι στο ενδεχόμενο να πάθω σωματικό κακό – όμως δεν βρίσκω άλλο τρόπο να τον προσδιορίσω. Σχεδόν ντρέπομαι να παραδεχτώ –ναι, ακόμα και από τούτο εδώ το επαίσχυντο κελί σχεδόν ντρέπομαι να παραδεχτώ– ότι ο τρόμος και η φρίκη που μου ενέπνεε το ζώο είχαν ενταθεί χάρη σε μια από τις πιο απίθανες χίμαιρες που μπορεί να συλλάβει ο νους του ανθρώπου. Η σύζυγός μου μου είχε επιστήσει πολλές

φορές την προσοχή στην ιδιομορφία της λευκής κηλίδας, για την οποία έχω μιλήσει και η οποία συνιστούσε τη μόνη ορατή διαφορά ανάμεσα σε τούτο το παράξενο ζώο και σ' εκείνο που είχα θανατώσει. Ο αναγνώστης θα θυμάται ότι αυτό το σημάδι, μολοντί ήταν μεγάλο, αρχικά ήταν πολύ ακαθόριστο· όμως με τον καιρό –κάτι που η λογική μου πάλευε να απορρίψει ως αποκύημα της φαντασίας μου– πολύ αργά, με ρυθμό σχεδόν ανεπαίσθητο, είχε αποκτήσει ένα αρκετά ξεκάθαρο περίγραμμα. Ήταν, τώρα, η απεικόνιση ενός αντικειμένου που φρίττω ακόμα και στην ιδέα να προφέρω το όνομά του –και για τούτο, πάνω απ' όλα, απεχθανόμουν, φοβόμουν και ήθελα να απαλλαγώ από το τέρας, αν είχα την τόλμη να το επιχειρήσω–, ήταν τώρα, λέω, η εικόνα ενός πράγματος απαίσιου, αποτρόπαιου – της αγχόνης! Ω πένθιμο και τρομερό όργανο της Φρίκης και του Εγκλήματος, της Αγωνίας και του Θανάτου!

Και τώρα ήμουν πράγματι άθλιος, άθλιος πέρα από κάθε ανθρώπινη αθλιότητα. Και ένα άλογο ζώο –που το όμοιό του είχα αφήφιστα σκοτώσει–, ένα άλογο ζώο να απεργάζεται για μένα –για μένα τον άνθρωπο, καμωμένο κατ' εικόνα του Ύψιστου Θεού– μια τόσο αβάσταχτη συμφορά! Αλίμονο! Ποτέ πια, ούτε μέρα ούτε νύχτα, δεν θα ξανάβρισκα την ευλογία της Γαλήνης! Τη μέρα, το ζωντανό δεν μ' άφηνε ούτε στιγμή μόνο· τη νύχτα, ξυπνούσα κάθε τόσο από όνειρα ανείπωτου τρόμου, για να νιώσω την καυτή ανάσα του πλάσματος πάνω στο πρόσωπό μου, και το τεράστιο βάρος του –ενοάρκωση ενός Εφιάλτη που δεν είχα τη δύναμη να αποτινάξω– αέναα να πιέζει την καρδιά μου!

Κάτω από την πίεση τέτοιων μαρτυριών, το ασθενικό υπόλειμμα του καλού μέσα μου υποχώρησε. Σκέψεις δαιμονικές μονάχα με συντρόφευαν – οι πιο ζοφερές και καταχθόνιες σκέψεις. Η συννηθισμένη μου δυστροπία εξελίχθηκε σε μίσος για όλα τα πράγματα και για όλο το ανθρώπινο γένος· ενώ το πιο συχνό και το πιο υπομονετικό θύμα των αιφνίδιων, απανωτών και ανεξέλεγκτων εκρήξεων της μανίας στην οποία τώρα πια τυφλά παραδινόμουν ήταν, αλίμονο! η γυναίκα μου, που ουδέποτε παραπονιόταν.

Μια μέρα με συνόδευσε για κάποιο θέλημα του νοικοκυριού στο κελάρι του παλιού σπιτιού, όπου μας είχε καταδικάσει η φτώχεια

να κατοικούμε. Η γάτα με ακολούθησε στα απότομα σκαλιά και λίγο έλειψε να με πετάξει κάτω φαρδύ πλατύ, εξοργίζοντάς με μέχρι τρέλας. Σήκωσα ένα τσεκούρι και λησμονώντας, στην οργή μου, τον παιδιάστικο φόβο που είχε ως τότε συγκρατήσει το χέρι μου σκόπευσα το ζώο. Το χτύπημα θα είχε αποδειχθεί μοιραίο αν το τσεκούρι είχε κατέβει όπως σκόπευα – όμως το εμπόδισε το χέρι της γυναίκας μου. Σαν βουκέντρα με τοίγκλησε η παρέμβασή της και, υπακούοντας σε μια οργή υπέρτερη κι από δαιμονική, τράβηξα το μπράτσο μου από το άδραγμά της και κάρφωσα το τσεκούρι στο κεφάλι της. Έπεσε νεκρή, στον τόπο, χωρίς να βγάλει ούτε βογκητό.

Μόλις διέπραξα τον ειδεχθή αυτόν φόνο, καταπιάστηκα, με απόλυτη ψυχραιμία, με το εγχείρημα της απόκρυψης του σώματος. Ήξερα ότι δεν μπορούσα να το απομακρύνω από το σπίτι, είτε τη μέρα είτε τη νύχτα, χωρίς να κινδυνεύσω να με δουν οι γείτονες. Πολλά σχέδια πέρασαν από το μυαλό μου. Κάποια στιγμή σκέφτηκα να τεμαχίσω το πτώμα σε μικρά κομμάτια και να τα κάψω στο τζάκι. Μια άλλη, αποφάσισα να σκάψω έναν τάφο στο δάπεδο του κελαριού. Έπειτα στάθμισα το ενδεχόμενο να το πετάξω στο πηγάδι της αυλής, να το συσκευάσω σ' ένα κιβώτιο σαν να ήταν εμπόρευμα, να διεξέλθω τις συνήθεις διατυπώσεις και να φωνάξω έναν αχθοφόρο να το πάρει από το σπίτι. Τελικά μου ήρθε μια ιδέα που τη θεώρησα πολύ καλύτερη από τις προηγούμενες. Αποφάσισα να το εντοιχίσω στο κελάρι – όπως λέγεται ότι έχτιζαν οι μοναχοί του Μεσαίωνα τα θύματά τους.

Το κελάρι ήταν ό,τι έπρεπε για έναν τέτοιο σκοπό. Οι τοίχοι ήταν κακοχτισμένοι και είχαν πρόσφατα σοβατιστεί μ' ένα πρόχειρο ασβεστοκονίαμα, που η υγρασία της ατμόσφαιρας το είχε εμποδίσει να στεγνώσει. Επιπλέον, σε έναν από τους τοίχους υπήρχε μια εσοχή, ή από κάποια ψευδοκαμινάδα ή από κάποιο τζάκι, που είχε περιπέσει σε αχρηστία και την είχαν καλύψει κάνοντάς τη να μοιάζει με το υπόλοιπο κελάρι. Δεν αμφέβαλα ότι θα μπορούσα εύκολα να βγάλω από τη θέση τους τα τούβλα, να βάλω μέσα το πτώμα και να χτίσω τον τοίχο όπως και πριν, έτσι που κανένα μάτι να μην μπορεί να εντοπίσει τίποτα ύποπτο. Και δεν είχα κάνει λάθος στους υπολογισμούς μου. Μ' έναν λοστό χαλάρωσα εύκολα τους αρμούς των τού-

βλων, έσπασα εύκολα το πτώμα όρθιο στον εσωτερικό τοίχο, το στήριξα στη θέση του, και χωρίς πολύ κόπο αποκατέστησα την κατασκευή όπως ήταν προηγουμένως. Έχοντας προμηθευτεί ασβέστη, άμμο και άχυρα ετοιμάσα, με κάθε δυνατή προφύλαξη, έναν σοβά που δεν διέφερε καθόλου απ' τον παλιό και τον πέρασα προσεκτικά πάνω από την καινούργια τοιχοποιία. Όταν τελείωσα, ένιωσα απόλυτη ικανοποίηση. Όλα ήταν εντάξει. Ο τοίχος δεν φαινόταν να έχει πειραχτεί καθόλου. Τα απορρίμματα είχαν μαζευτεί από το πάτωμα με τη μεγαλύτερη φροντίδα. Κοίταξα γύρω μου θριαμβευτικά και είπα στον εαυτό μου: «Εδώ, τουλάχιστον, ο μόχθος μου δεν ήταν μάταιος».

Το επόμενο βήμα μου ήταν να αναζητήσω το κτήνος που είχε γίνει η αιτία τέτοιας αθλιότητας· γιατί τώρα πια είχα πάρει την ακλόνητη απόφαση να το θανατώσω. Αν το έβρισκα μπροστά μου την ώρα εκείνη, δεν υπήρχαν αμφιβολίες για το ποια μοίρα το περιμένε· φαίνεται όμως ότι το πανούργο ζώο είχε πανικοβληθεί από τη βιαιότητα του θυμού μου και απέφυγε να παρουσιαστεί μπροστά μου, στην κατάσταση που βρισκόμουν. Αδύνατον να περιγραφεί ή να κατανοηθεί η βαθιά, η ευεργετική ανακούφιση που μου προκάλεσε η απουσία του σιχαμερού ζώου από το στήθος μου. Δεν εμφανίστηκε κατά τη διάρκεια της νύχτας, κι έτσι, για μια τουλάχιστον νύχτα από την εισβολή του στο σπίτι, κοιμήθηκα βαθιά και ήρεμα· μάλιστα, κοιμήθηκα, παρ' όλο το βάρος του φόβου στην ψυχή μου!

Πέρασε η δεύτερη και η τρίτη μέρα και ο βασανιστής μου δεν ερχόταν. Για άλλη μια φορά ανέπνεα σαν ελεύθερος άνθρωπος. Το τέρας, τρομοκρατημένο, είχε φύγει από το οίκημα για πάντα! Δεν θα το ξανάβλεπα στα μάτια μου! Η ευτυχία μου ήταν υπέρμετρη! Η ενοχή για τη ζοφερή μου πράξη ελάχιστα με βάραινε. Έγιναν κάποιες ανακρίσεις, στις οποίες απάντησα με ετοιμότητα. Ακόμα και έρευνα διατάχθηκε, μα φυσικά τίποτε δεν ανακαλύφθηκε. Θεωρούσα τη μελλοντική μου ευδαιμονία εξασφαλισμένη.

Την τέταρτη μέρα μετά τον φόνο ενέσκηψε μια ομάδα αστυνομικών εντελώς αναπάντεχα στο σπίτι και προχώρησε και πάλι σε πιο ενδελεχή έρευνα του οικήματος. Βέβαιος, ωστόσο, για το αδιάνγνωστο

της κρύπτως, ουδόλως καταλήφθηκα από αμνηχανία. Οι αξιωματικοί ζήτησαν να τους συνοδεύσω στην αναζήτησή τους. Δεν άφησαν ούτε κόχη, ούτε γωνιά ανεξερεύνητη. Τέλος, για τρίτη ή τέταρτη φορά, κατέβηκαν στο κελάρι. Ούτε ένας μυς μου δεν σάλεψε. Η καρδιά μου χτυπούσε ήρεμα, σαν την καρδιά του ανθρώπου που κοιμάται τον ύπνο του δικαίου. Βάδιζα στο κελάρι από τη μια άκρη του ως την άλλη. Είχα σταυρώσει τα χέρια μου στο στήθος και σουλατσάριζα ανέμελα εδώ κι εκεί. Οι αστυνομικοί φαινονταν απολύτως ικανοποιημένοι και ετοιμάζονταν να αναχωρήσουν. Η αγαλλίαση στην καρδιά μου ήταν πολύ μεγάλη για να τη συγκρατήσω. Καιγόμουν να πω μια λέξη ακόμα ως εκδήλωση του θριάμβου μου· λαχταρούσα να μιλήσω για να διπλασιάσω τη βεβαιότητά τους περί της αθωότητάς μου.

«Κύριοι» είπα στο τέλος ενώ είχαν αρχίσει ν' ανεβαίνουν τα σκαλιά «είμαι πολύ ευχαριστημένος που κατασιγάστηκαν οι υποψίες σας. Εύχομαι σε όλους υγεία και λίγο περισσότερη ευγένεια. Παρεμπιπτόντως, κύριοι, αυτό... αυτό το σπίτι είναι πολύ καλά χτισμένο». (Μέσα στη λυσσασμένη μου επιθυμία να δείξω ανεμελιά ούτε που ήξερα τι έλεγα.) «Μπορώ μάλιστα να πω εξαιρετικά καλά χτισμένο». Και στο σημείο αυτό, μέσα σε καθαρή φρενίτιδα λεονταρισμού, χτύπησα δυνατά μ' ένα μπαστούνι που κρατούσα στο χέρι ακριβώς στο σημείο της τοιχοποιίας πίσω από το οποίο στεκόταν το πτώμα της αξιολάτρευτης γυναίκας μου.

Είθε ο Θεός να με φυλάξει, να μη με παραδώσει στα νύχια του Σατανά! Πριν καλά καλά προλάβει να σβήσει η αντίχηση από τα χτυπήματά μου, μου αποκρίθηκε μια φωνή από τον τάφο – αλλά μια φωνή, στην αρχή πνιγμένη και σπασμένη, σαν αναφιλητό παιδιού, που στη συνέχεια δυνάμωσε σε μια μακρόσυρτη, δυνατή και συνεχή κραυγή, εντελώς αφύσικη και εξωανθρώπινη –ένα ουρλιαχτό–, μια γοερή στριγκλιά φρίκης και θριάμβου ταυτόχρονα, όμοια μ' εκείνη που μονάχα από την κόλαση μπορούσε να αναπεμφθεί, συνήχηση των φωνών από τα λαρύγγια των κολασμένων μέσα στην αγωνία τους και των δαιμόνων που πανηγυρίζουν για την καταδίκη τους.

Θα 'ταν ανόητο να μιλήσω για τις σκέψεις μου. Σχεδόν λιπόθυμος

κατευθύνθηκα τρεκλίζοντας προς τον απέναντι τοίχο. Για μια στιγμή η ομάδα έμεινε ακίνητη στα σκαλιά κυριευμένη από απόλυτο τρόμο και δέος. Αλλά την επόμενη, δέκα γερά μπράτσα κοπανούσαν τον τοίχο. Έπεσε μονοκόμματος. Το πτώμα, ήδη σε μεγάλο βαθμό αποσυντεθειμένο και λεκιασμένο με πηγμένο αίμα, στεκόταν ευθυτενές μπροστά στα μάτια μας. Και πάνω στο κεφάλι του, με κατακόκκινο ορθάνοιχτο στόμα και το μοναδικό του μάτι να αστράφτει, καθόταν το αποτρόπαιο τέρας που η πανουργία του με οδήγησε στον φόνο και η προδοτική του φωνή με παρέδωσε στον δήμιο. Είχα χτίσει το τέρας μέσα στον τάφο!

EDGAR ALLAN POE

Μια όσο γίνεται πληρέστερη εικόνα του πολυσύνθετου και πολυώνυμου πεζογραφικού έργου του Έντγκαρ Άλαν Πόε, του μεγάλου παρεξηγημένου των αμερικανικών γραμμάτων, παρέχει η παρούσα έκδοση. Πεζογραφήματα που εντάσσονται στις ενότητες: Τρόμος / Φανταστικό / Μυστήριο / Περιπέτεια / Επιστημονική φαντασία / Σάτιρα καθώς και το διάσημο ποίημα «Το κοράκι» συνθέτουν αυτή την ανθολογία, που συμπληρώνεται με κατατοπιστικές εισαγωγές στα περιεχόμενα έργα και εκτενείς σημειώσεις.

ISBN 978-960-501-229-8

9 789605 012298

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 5229